

РЕШЕНИЕ

№ 21323

гр. София, 20.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **4757** по описа за **2025** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/ срещу РЕШЕНИЕ №163 от 13.01.2025г. постановено по нахд №10350/2024г. на СРС, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №КПК-Нп-143 от 11.06.2024г. на КПКОНПИ, с което на В. И. М. по чл.115, ал.1 от ЗПК е наложена глоба 1000лв. за нарушение на чл.52, ал.1, т.1 вр. с чл.49, ал.1 т.2 от ЗПК и лицето М. е предупредено, че при извършване на друго нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в 1-годишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. С решението касаторът е осъден за 400лв. разноски на М. в производството пред СРС.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли решението като неправилно да бъде отменено. На първо място –се изразява несъгласие с извода, че деянието представлява маловажен случай. Подчертава се, че няма смекчаващи обстоятелства. Твърди се, че без оглед на наказанието е дали нарушението е извършено за първи път или не, като конкретно същото безспорно е установено. Подчертава се, че с писмо от 09.12.2023г. министърът на културата уведомява комисията, че М. като член на управителния съвет на Национален фонд „Култура“ не е подал декларация по ЗПК. Нарушението съответно е формално и незнанието на закона не може да

доведе до отпадане на отговорността на дееца. С оглед изложеното се моли да се уважи касационната жалба като се отмени решението на СРС и вместо него –се постанови друго, с което се потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си чрез юрк.А.. Претендира юрк.възнаграждение и прави възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение при евентуално отхвърляне на жалбата.

Ответникът по съображения изложени в отговора и в съдебно заседание, поддържани от адв.В., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП –дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна, тъй като не са налице наведените касационни основания.

Не е спорно, че СРС, за да отмени НП е приел, че в производството не са допуснати процесуални нарушения и деянието по същество е извършено. Конкретно не е спорно, че В. М. е член на Управителния съвет на Национален фонд „Култура“ от 18.11.2021г. като съгласно чл.52, ал.1 т.1 вр. с чл.49, ал.1 т.2 от ЗПК, считано от 06.10.2023г., в 1месечен срок от влизане в сила на закона т.е. до 06.11.2023г. е следвало да подаде встъпителна декларация като новозадължено лице. Същата е подадена на 13.02.2024г. с три месеца и 7 дни закъснение, след като е съставен АУАН.

СРС е приел, че деянието е маловажно, който извод се споделя и от настоящия касационен състав. Преценката дали конкретно деяние е маловажно или не –се прави не с оглед това дали същото е извършено за първи път, а с оглед конкретните обстоятелства. От друга страна наличието на нарушение, което е формално, не бива да изключва приложението на института на маловажност. В действителност деянието е извършено и е довършено с изтичането на срока за подаването на декларацията, но лицето е депозирало същата макар и със закъснение, както е установил СРС. Целта на наказанието е обща и лична превенция, като последна е постигната с подаването, макар и със закъснение на декларацията. От друга страна, както правилно е маркирал СРС – жалбоподателят не е имал за цел да осуети постигането на предвидените от закона цели. Следва да се има предвид, че се касае и за лице, което е новозадължено. При постъпването му на посочената длъжност, задължение не е имало, което е възникнало впоследствие. Обосновано от СРС е прието, че с налагането на наказание без да се използва възможността да се счете, че деянието е маловажно и да се предупреди извършителя - няма да се постигнат целите по чл.12 от ЗАНН. С оглед изложените мотиви на СРС и настоящият състав приема, че деянието е маловажно, поради което НП правилно е отменено и вместо него извършителят е предупреден по реда на ЗАНН.

Следователно – решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските на ответника по касацията - видно от договора за правна помощ на л.18 за производството пред АССГ е платено адвокатско възнаграждение от 650лв., което съдът намира за прекомерно по направеното възражение на касатора. Същата защита пред СРС е била осъществена в рамките на 400лв., поради което за сумата от 200лв. /наполовина от цената на защитата пред СРС, където страна е била оспорващ, а не ответник/ следва да се присъдят разноски. Съдът не е длъжен да се съобразява с минималните прагове в Наредба №1/2004г. видно от решение от 24.01.2023г. по дело С-438/21г. на СЕС.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №163 от 13.01.2025г. постановено по нахд №10350/2024г. на СРС.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество [населено място] пл.Света Неделя №6 –да заплати на В. И. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място] -200лв. разноски пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.